



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 76/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 3/04 z 1. decembra 2004 a namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Obo 3/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Š. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2007 doručená sťažnosť Ing. J. Š., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 3/04 z 1. decembra 2004 a namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 3/04. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. januára 2007

Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ je architekt a na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov bol nájomcom kancelárie. Prenajímateľka bez súhlasu sťažovateľa vyniesla jeho osobné veci z prenajatej miestnosti a nastahovala tam svojich zamestnancov. Sťažovateľ si v roku 1994 žalobou uplatnil proti prenajímateľke nárok na náhradu priamej škody a ušlého zisku. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 50 Cb 16/97 z 15. marca 2001 rozhodol, že prenajímateľka je povinná sťažovateľovi uhradiť priamu škodu, ale vo zvyšnej časti, v časti nároku na ušlý zisk, žalobu zamietol. Krajský súd uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť prenajímateľke trovy konania, pretože prenajímateľka mala neúspech len v nepatrnej časti.

Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Obo 3/04 z 1. decembra 2004 rozhodnutie krajského súdu potvrdil a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť prenajímateľke trovy odvolacieho konania.

Podľa sťažovateľa je rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 3/04 z 1. decembra 2004 nezákonný. Sťažovateľ napáda rozhodnutie o trovách prvostupňového konania, ako aj rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd a najvyšší súd mali postupovať podľa § 143 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a nie podľa § 142 ods. 3 OSP, pretože prenajímateľka porušila svoju povinnosť umožniť sťažovateľovi nerušene užívať kanceláriu a z tohto dôvodu v konaní nemala úspech.

Sťažovateľ si na krajskom súde a aj na najvyššom súde uplatnil nárok na ušlý zisk, ktorý mu mal vzniknúť tým, že mu prenajímateľka neumožnila nerušene užívať kanceláriu. Sťažovateľ stanovil svoj ušlý zisk na základe svojho príjmu podľa daňového priznania za rok 1992. K preukázaniu výšky príjmu, ktorý mohol dosiahnuť, predložil sťažovateľ súdu zmluvu o výkone prác so spoločnosťou S., a. s., P. Krajský súd dokazovaním zistil, že uvedená spoločnosť od zmluvy so sťažovateľom odstúpila, a teda, podľa jeho názoru, z toho vyplýva, že aj keby sťažovateľ mal k dispozícii kanceláriu, zisk by nebol dosiahol.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd ako súd odvolací nesprávne posúdil odvolacie dôvody, keď nevzal do úvahy porovnanie daňových základov z rokov 1992 a 1993, význam

adresy pre ateliér a to, že odstúpenie spoločnosti od zmluvy sa uskutočnilo až po porušení nájomnej zmluvy.

Sťažovateľ taktiež uvádza, že najvyšší súd nevzal do úvahy skutočnosť, že prenajímateľka uznala jeho nárok na náhradu škody spôsobenú vynesением vecí z kancelárie až pod ťarchou svedeckých výpovedí svedkov – zamestnancov prenajímateľky.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že krajský súd a najvyšší súd svojím postupom v konaní ignorovali základné ustanovenia OSP, najmä nezabezpečili spravodlivú ochranu jeho práv a nezabezpečili výchovu žalovanej na čestné plnenie povinností z nájomnej zmluvy. Vzhľadom na zbytočné prietahy nebola ochrana sťažovateľových práv ani rýchla, ani účinná.

Sťažovateľ uviedol, že opravné uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 3/04-185 mu nebolo doručené a o jeho existencii sa dozvedel až z exekučného príkazu.

Sťažovateľ napokon uviedol, že ústavný súd už v nálezoch II. ÚS 18/98 a II. ÚS 74/02 vyslovil, že krajský súd v tomto konaní vedenom pod sp. zn. 50 Cb 16/97 porušil sťažovateľovo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ požaduje primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk, ktoré odôvodňuje tým, že rozhodnutím najvyššieho súdu mu bola spôsobená materiálna, ale aj nemateriálna ujma.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Základné právo J. Š. na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu upraveného v čl. 46 ods. 3 v súbehu s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov priznané čl. 48 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu v odvolacom konaní číslo 6 Obo 3/04 z 1. 12. 2004 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 3/04 z 1. 12. 2004 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. J. Š. priznáva finančné zadoštučinenie 200 000,- Sk (...), ktoré je Najvyšší súd SR povinný J. Š. vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. J. Š. priznáva trovy konania/právneho zastúpenia ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet advokáta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd si 26. apríla 2007 vyžiadal z krajského súdu spis sp. zn. 50 C 16/97, z ktorého zistil, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 3/04-181 z 1. decembra 2004 nadobudol v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 3/04-185 z 21. februára 2005 právoplatnosť 21. marca 2005. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 18. januára 2007, teda po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Sťažnosť je z rovnakého dôvodu oneskorená aj voči inému zásahu – priet'ahom v konaní najvyššieho súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol aj to, že mu nebolo doručené opravné uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 3/04-185. V spise krajského súdu sp. zn. 50 C 16/97 na č. l. 178 sa nachádza splnomocnenie sťažovateľa jeho právneho zástupcovi na zastupovanie v odvolacom konaní pred najvyšším súdom. Keďže sťažovateľ neoznámil najvyššiemu súdu odvolanie uvedeného splnomocnenia, a ani právny zástupca neoznámil výpoveď splnomocnenia, krajský súd riadne doručil sťažovateľovmu právneho zástupcovi rozsudok aj opravné uznesenie najvyššieho súdu, ktoré tak v súlade s OSP nadobudli právoplatnosť.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007